

μείδη καὶ νὰ ἀντισταθμίσῃ τὰς ζημίας διὰ καλοῦ οἰκοδομήματος. Αἱ κοινωνίαι δὲν ἐσηματίσθησαν διὰ νὰ ἀδικῶνται· εἰς αὐτὰς ὀφείλεται σεβασμός, ὅστις εἰς τὸν οἰκοδόμον ἐπιβάλλει νὰ γείνη ἀρχιτέκτων καὶ τοῦ καλοῦ τὴν θεραπείαν νὰ θεωρῇ καθήκον του. Καὶ οἰκοδομὴ τις προσκρούει εἰς ὅλων τῶν θεατῶν τὰ βλέμματα, ὅταν αἰσθάνονται ὅτι ἡγείρε τις αὐτήν, χωρὶς περὶ αὐτῶν νὰ μεριμνήσῃ.

Πρὸς τῇ τάξει, συμμετρίᾳ καὶ ἁρμονίᾳ ὅρος τοῦ καλοῦ ἀπαράιτος εἶναι καὶ ὁ χαρακτήρ, τὸν ὁποῖον τὸ οἰκοδόμημα θὰ προσλάβῃ. Ἄν μακρόθεν ἀπαντήσωμεν οἰκοδομίαν, τῆς ὁποίας ἡ θέα εἶναι μετρία ἢ πομπώδης, χαρίεσσα ἢ αὐστηρά, δοκιμάζομεν αἰσθητὰ τι ἀνάλογον πρὸς ταύτην, διότι ἐμφανίζεται εἰς ἐκείνην πρῶτόν τι τοῦ καλοῦ στοιχείον, ἡ ἰδιοτυπία.

Ἄν τέλος δημόσιόν τι κτίριον, ὡς θέατρον, εἰρκτὴ ἢ ναὸς, τὴν προσοχὴν μας ἐπιδίδωται, ἕκαστον αὐτῶν παράγει σύνολόν τι ἐννοιῶν, εἰς μίαν μόνην ἀναγομένων ἐντύπων. Ὑπὸ τὸ δεικνύον, λόγου χάριν, τὸ ἐγκλῆμα, ἡ τιμωρία, ὁ ἐλεγχος, τὸ ἄλγος, πάντα ταῦτα συγχρόνως εἰς τὴν ψυχὴν μας παρουσιάζονται καὶ συγχωνεύονται εἰς κοινόν τι αἰσθημα φόδου. Ὑπὸ τὸ κομψὸν τοῦ θεάτρου περιδύλιον τὸ πᾶν περὶ εὐχαριστήσεως λαλεῖ καὶ τὸ πᾶν προκαλεῖ τῆς εὐχολίας τὸ αἰσθημα. Ὑπὸ τοῦ ναοῦ τοὺς θόλους διεγείρεται ἡ ἰδέα περὶ τῆς τύχης τοῦ ἀνθρώπου, περὶ τοῦ θανάτου καὶ τῆς μελλούσης αὐτοῦ ζωῆς καὶ ἐν γένει τὸν ἀνθρώπον κατακυριεύει ἡ ἰδέα τῆς θεότητος. Λοιπὸν ἐφ' ὅσον αἱ ἰδέαι γενικεύονται, τὸ οἰκοδόμημα ἐκ τῆς ἰδιοτυπίας ἐρχεται εἰς τὸν χαρακτήρα, ὅστις ἀναποσπάστως μετὰ τοῦ καλοῦ συνδέεται. Μάλιστα δὲ εἰς τὸν πολὺπλοκον τῶν νεωτέρων χρόνων πολιτισμόν, ἡ ἀρχιτεκτονικὴ εἰδικεύεται, καὶ ὠρισμένον ἐκάστη οἰκοδομὴ ποθεῖ χαρακτήρα, ἵνα προφανῆ καταστήσῃ τὸν σκοπὸν, δι' ὃν οἰκοδομήθη. Λοιπὸν εἰς μὲν τὴν ἰδιωτικὴν οἰκοδομίαν ἀπαιτεῖται ὁ ὅρος τῆς ἰδιοτυπίας, ὀφείλει δηληδὴ ὁ ἀρχιτέκτων ἔξωθεν νὰ δηλώσῃ πῶς οἱ ἐνοικοῦντες σκέπτονται.

Εἰς δὲ τὰς οἰκοδομὰς, εἰς τὰς ὁποίας κοινὴ τις ἰδέα τὴν κοινωνίαν προσελκύει, ἀπαιτεῖται ὁ χαρακτήρ, ἡ ψυσιγνωμία, δηλαδή τοῦ κτιρίου, ἡ ὁποία εἰς τὸν θεατὴν θὰ γνωρίσῃ πρὸς ποῖον ἢ οἰκοδομὴν αὕτη σκοπὸν ἠγάθη. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἀρχιτεκτονικὴ ποικίλλει παρὰ τοῖς διαφόροις λαοῖς ἀναλόγως τῶν θρησκευτικῶν δοξασιῶν, τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων, ἅτινα καλεῖται νὰ ἐξυπηρετήσῃ.

Ἐξετάσωμεν ἤδη ἂν ἡ οἰκοδομία τῆς πόλεως ταύτης συμφωνεῖ πρὸς τὰς ἐκτεθείσας ἀρχάς, καὶ ἂν εὐρίσκται ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὴν περιβάλλουσαν αὐτὴν φύσιν, ἀξιοθαύμαστον ἐπὶ τῷ πλήθει τῶν καλλωνῶν, διὰ τῶν ὁποίων ὁ μόνος ἀληθὴς καλλιτέχνης ἐπιοικίδεν αὐτήν. Ἐν τῇ πραγματείᾳ ἡμῶν ταύτῃ θέλωμεν κατὰ σειράν πραγματευθῆναι περὶ τῆς νεωδομίας, τῶν δημοσίων κτιρίων καὶ τῆς ἰδιωτικῆς οἰκοδομίας.

Ὁ ναός, ἐπεὶ οὐχὶ πρὸς θεραπείαν τῶν βιωτικῶν ἀναγκῶν, ἀλλ' ὡς ἀνάθημα εὐσεβείας καὶ οἶκος τοῦ θεοῦ μᾶλλον ἀνεγείρεται, εἶναι πάντων τῶν οἰκοδομημάτων τὸ ἰδανικώτατον καὶ τὸ μάλιστα τῇ κυρίως καλλιτεχνίᾳ ἀντικόν. Διὰ τοῦτο καὶ πᾶσαν ὁ ἀρχιτέκτων τὴν προσοχὴν του ὀφείλει νὰ καταβάλλῃ, πάντα δὲ τὰ περιστατικὰ καλῶς νὰ σταθμίσῃ καὶ τὸ οἰκοδόμημά του διὰ τοιοῦτον νὰ διαθέσῃ τρόπον, ὥστε ὅλα αὐτοῦ τὰ μέλη πλήρη νὰ ἔχωσι πρὸς ἄλληλα ἁρμονίαν καὶ οἰκοθεν εἰς τὸν θεατὴν τὴν λειτουργίαν τῶν νὰ δεικνύσιν.

Ὁ ἐν Σταυροδρομίᾳ ναὸς τῆς Ἀγίας Τριάδος οἰκοδομήθη κατὰ τὸν κοινὸν τῶν ἀνατολικῶν ἐκκλησιῶν τύπον ἐπὶ σταυροῦ οὔτινος οἱ τέσσαρες βραχίονες εἶναι ὅμοιοι, καὶ τὸν ὁποῖον καλοῦσιν Ἑλληνικόν, θόλος δὲ ἡμισφαίρικος καλύπτει τὸ τετράγωνον, τὸ ὁποῖον οἱ τέσσαρες τοῦ σταυροῦ βραχίονες σχηματίζουν. Ἐκ τοῦ γενικοῦ τούτου διαγράμματος ὁ ναὸς χαρακτηρίζεται ὅτι εἰς τὸν ρυθμὸν τὸν βυζαντινὸν ἀνάγεται. Τὸ δὲ οἰκοδόμημα τέλειον θὰ ἐλογίζετο, ἂν ἐν ταῖς λεπτομερεστέραις αὐτοῦ μορφαῖς ὁ ἀρχιτέκτων δὲν ἐκαινοτόμει, ἐν ᾧ ψηλαφῆτον εἶχεν ἐνταῦθα τὸ πρότυπον τοῦ Βυζαντινοῦ ρυθμοῦ, τὴν Ἀγίαν Σοφίαν. Ὅταν κυλινδρικός τις στύλος φέρῃ ἀψιδώματα δύο, ἡ κοινὴ τούτων βάση εἶναι τετράγωνον, ὅπερ ἐδράζεται εἰς ὑποστήριγμα στρογγύλον. Ἐπεὶ ἐκ τούτου ὅτι αἱ τέσσαρες τοῦ τετραγώνου γωνίαι, ἐπεὶ προέχουσιν ὑπὲρ τὸ γυμνὸν τοῦ κίονος μέρος, φαίνονται ὑποκάτω τοῦ ἁδᾶκος χωρὶς ὑποστηρί-

ξεως καὶ σχηματίζουν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν καλοῦσι φορὰν ὑπόκενον. Οἱ βυζαντινοί, διὰ νὰ διορθώσωσι τὸ ἐλάττωμα τοῦτο, μετέβαλον τοῦ κιονοκράνου τὴν μορφήν, καὶ ἔδωκαν εἰς αὐτὸ τοιαύτην, ἥτις ἐφαίνετο ὅτι ἔφερεν εἰς τὸ κέντρον τὸ βάρος τῶν ἀψιδωμάτων. Ἐγλύψαν εἰς τὸ κιονόκρανον ψυλλώματα, ἀλλὰ μὲ περιορισμένην προσεχὴν, ἥτις ἀπὸ τοῦ ὄγκου αὐτοῦ οὐδὲν ἀφῆρεσε. Καὶ ὑπεχώρησε μὲν ἡ κορινθιακὴ χάρις εἰς καλλονὴν ὀλιγώτερον χαρίεσσαν, ἡ βαρύτες ὅμως ταύτης ἦτο λογισμὸς ἁρμονίας μεταξὺ τοῦ ὑποστηρίγματος καὶ τοῦ πράγματος τοῦ ὑποστηριζομένου. Ἀντὶ νὰ σκεθῶσιν οὕτω πως καὶ περὶ τοῦ κιονοκράνου τῆς Ἀγίας Τριάδος, τὸ ὁποῖον τὸ κυριώτατον τῆς οἰκοδομῆς ἀποτελεῖ μέρος, ἐπρωτίμηναν τὸ ρυθμὸν κορινθιακοῦ ἐλληνορωμαϊκῶν κιονόκρανον, ἰσχνὸν μετὰ γεγλυμμένου ὠρειδοῦς κυματίου εἰς τὸ ἄνω τοῦ κολίνου μέρος, μετ' ἁδᾶκος ὑπὲρ τὸ δέον εἰς τὸ κοινὸν προσέχοντος καὶ ἐπὶ τούτου τῶν δύο βαρέων ἀψιδωμάτων ἐπικαθημένων, οὕτως ὥστε, ἡ ὑπόκενος φορὰ, τὴν ὁποίαν παντοιοτρόπως πρέπει τις νὰ ἀποφείγῃ, καὶ περὶ ἧς διελάδομεν, καταφανέστερα καθίσταται. Ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀκουστικὴν ἢ οἰκοδομὴν τοῦ ναοῦ τούτου ἀπέτυχε, διότι, ὡς ἐκ τῆς διατάξεως τῶν διαφόρων ἐπιπέδων, τὰ κύματα, ἅτινα τὸν ἥχον ἄγουσιν, πρὶν ἢ εἰς τὰ ὦτα τῶν ἐκκλησιαζομένων φθάσωσιν, συγκρούονται πρὸς ἄλληλα καὶ μεταδίδουσιν αὐτὸν οὐχὶ εὐκρινῆ, ἀλλὰ συγκεχυμένον. Μεγάλῃ δὲ ἀρετῇ εἶναι, προκειμένου περὶ ναῶν, θεάτρων καὶ τῶν τούτοις ὁμοίων, νὰ προνοῇ τις πρῶτίστως περὶ τῆς καλῆς τοῦ κτιρίου ἀκουστικῆς.

Ἀπορον ἐπίσης φαίνεται ἡμῖν διατὶ τοὺς τέσσαρας στύλους, ἐφ' ὧν ὁ ἡμισφαίρικος θόλος στηρίζεται συνδέσαν πρὸς ἀλλήλους διὰ διηρθῶν ἐλκυστήρων. Ἐὰν μὲν ἡ στερεότης τοῦ κτιρίου διεδαλεύθη καὶ ἀπειλεῖ κατάπτωσιν, ἀδύνατον εἶναι τὰ λεπτὰ ἐκεῖνα διηρθᾶ ἐλάσματα νὰ διατηρήσωσι τὴν ἰσορροπίαν, ἐκτός ἐὰν ἐκ φόδου μὴ ἐν τῷ μέλλοντι τοιοῦτόν τι συμβῇ, ἐπρωτίμηναν νὰ ἐξουδετερώσωσι τὰς τῶν θόλων ὠθήσεις. Ἀλλὰ διὰ τοῦ τρόπου τούτου τὴν ἰδέαν τοῦ κινδύνου εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ θεατοῦ μᾶλλον ἐνέβαλον. Διότι τί ἄλλο τοῦτο σημαίνει ἢ ὅτι ὁ ἀρχιτέκτων, εἰς τὸν ὁποῖον γνωστὰ εἶναι ἐκ τῶν προτέρων αἱ ὠθήσεις καὶ αἱ ἀντιδράσεις, φρονεῖ ὅτι αὗται μικρότεροι ἐκείνων τυγχάνουσι καὶ ὅτι διὰ τοῦ μέσου τούτου ἠθέλησε τὴν εὐστάθειαν νὰ ἰσχυροποιήσῃ; Ἡ φαινόμενη στερεότης μεγάλῃν ἔχει τὴν σχέσιν πρὸς τὸ τῆς οἰκοδομῆς κάλλος, διότι, ὅταν τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τὰ ἔργα στερεὰ δὲν εἶναι, ἢ, καὶ ἂν εἶναι, δὲν φαίνονται, καὶ ἂν ἀξιοθαύμαστα κατεσκευάζῃ τις αὐτά, δὲν θὰ μᾶς ἐπετρέπετο νὰ τὰ θαυμάσωμεν, ἐπεὶ ὁ τοῦ κινδύνου φόδος θὰ κατετάραττε τοῦ καλοῦ τὴν εἰκόνα. Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ πρόσδοψις τοῦ ναοῦ τούτου στερεῖται καὶ τίνος μεγαλοπρεπείας, τὴν ὁποίαν, ὡς ἐκ τοῦ εἶδους τῆς ἢ οἰκοδομῆς ἔπρεπε νὰ ἐκφράζῃ. Εἰς τοῦτο δὲ πολὺ συνετέλεσεν ἡ παράλειψις τῆς μεγάλης ἀψίδος, ἥτις ὅλα τὰ μικρότερα καμαρώματα νὰ περιλαμβάνῃ ἐν ἑαυτῇ ὀφείλει καὶ νὰ περιχειλῶν, καὶ ἥτις ἔξωθεν τὴν διάμετρον τῶν μεγάλων ἀψίδων, ἐφ' ὧν ὁ τροῦλος ἐπικάθηται, σκοπὸν ἔχει νὰ μᾶς δηλώσῃ. Παρατρέχοντες δὲ τὰς ἐπουσιώδεις λεπτομερείας προβαίνομεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου.

(Ἀκολούθῃ)

ΤΙ ΘΕΛΑ.

Ἦθελα ᾄς τὰ οὐράνια νᾶμαι λαμπρὸ ἀστέρι,
χρυσῇ λαμπάδα, πᾶναψε τοῦ ποιητοῦ τὸ χέρι·
κι' ὅταν θυδᾷ κρύος βοριᾶς καὶ χύνεται σκοτάδι,
κάνένα βράδυ φοβερό, συννεφιασμένον βράδυ,
π' ἀφρίζει καὶ βροντολογᾷ τῆς θάλασσας τὸ κύμα
κι' ἀνοίγει μέσ' ᾄς τὰ στῆθιά του τοῦ ναῦτη μαῦρο μνήμα,
ἄχ! Ἦθελα νὰ ἤμουνα τοῦ πόλου τὸ ἀστέρι,
τοῦ ναῦτη φάρος, πᾶναψε τοῦ ποιητοῦ τὸ χέρι·
καὶ ᾄς τοῦ πελάγου τὰ νερὰ τὰ μουγκρίζοντα ἐκεῖνα
γλυκεῖαν ἀχτίνα νὰ κυλῶ, τρεμουλιαστὴ ἀχτίνα.

"Ηθελα νάμουνα πουλί, νάχω φτερά σπαθάτα
καὶ νά πετώ γοργό γοργό 'δάν φύσημα τ' ἀγέρα
νάναι λημέρι μ' ἡψηλὸ τὰ σύννεφα τ' ἀχνάτα,
κι' ὅλο χαρὰ τὴν ἀνοιξὶ νά ψάλλω νύχτα μέρα.
Κι' ὅποια καρδιά 'ς τὴν ξενιτειὰ θορνεὶ γιὰ τὴν πατρίδα,
ἐγὼ μὲ πόνο ἀδελφοῦ 'ς τὸ πλάϊ της νά γέρονω,
μὲ τῆσμά μου νά τῆς σκορπῶ παρηγοριά κ' ἐλπίδα,
μὲ τὰ φτερά μου λουλουδά τῆς γῆς της νά τὴν φέρονω.

Γιὰ νάμουν τριαντάφυλλο ποῦ 'ς τὴ δροσιὰ τοῦ Μαὶ
ροφῇ ζωῇ, ροφῇ πνοῇ, κι' ἀνθίζει καὶ γελαίει.
Κι' ὅταν καμμιὰ νέα ψυχὴ τὴν γῆν αὐτὴν ἀφίνη,
ἐγὼ στεφάνι νεκρικοῦ ὁροσάτο νά τῆς γένω,
ἐγὼ νά γέρονω μὲ στοργὴ 'ς τὴ νεκρικὴ της κλίνει,
τὸ μέτωπό της νά φιλῶ, μὲ μύρο νά τὸ βαίνω.

"Α! ἦθελ' ἄστρο ἢ πουλὶ ἢ δροσερὸ λουλουδί
ἢ μὲ τὸ μύρο ἢ μὲ φῶς ἢ μὲ γλυκὸ τραγουδί,
μέσ' 'ς τὸ σκοτάδι τῆς νυχτὶς τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο,
'ς τὴν πονεμένη τὴν καρδιὰ λίγη δροσιὰ νά χύνω.

Κ. Α. Η.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Γαυῦλιος περιοδεῖα à la fin de siècle. — Ἐσχάτως ὁ βέλ-
γος ἀεροναύτης Γεώργιος Τιέλ, τελέσας τὴν τετάρτην 5/17 αὐγούστου
τοὺς γάμους αὐτοῦ ἐν Βρυξέλλαις, ἀπῆλθεν ἀμέσως μετὰ τὴν τελετὴν
μετὰ τῆς νεκρᾶς αὐτοῦ συζύγου εἰς Παρίσιους — δι' ἀεροστάτου. Τὸ
ἀεροπλάνον κατήλθεν ἀσφαλῶς ἐν τοῖς περίεξ τῆς Ἀμβέρσης.

Ἀπάτη ἐν τοῖς καρποῖς. — Ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις οἱ
ἐξηραμένοι καρποί, ἵνα φαίνωνται καλοὶ τὴν ὄψιν, ὑποβάλλονται ὑπὸ τῶν
βιομηχάνων εἰς ἀτμούς θείου, οὕτω δὲ ὁ καρπὸς καλύπτεται ὑπὸ λεπτοῦ
υπολευκοῦ στρώματος, ὅπερ ἐκλαμβάνεται ὑπὸ τῶν ἀδανῶν ὡς στρώμα
σακχάρους.

«Νοοῦρο» μαργαρίται ἐν ὑποδρυχίῳ κλωδῷ. — Ἐν τῇ βύσει
βράχου ὑπὸ τὰς θυρίδας τοῦ φρουρίου Μιραμάρ ἄλλοτε κατοικίας τοῦ με-
ξικανοῦ αὐτοκράτορος Μεξιμίλιανου, ἐν βύσει 80 ποδῶν κάτωθεν τῆς ἐπι-
φανείας τῶν διαγῶν ὑδάτων τῆς Ἀδριατικῆς ὑπάρχει εἶδος κλωδοῦ,
κατηρητισμένου ὑπὸ δυτῶν ἐπὶ τῆς παρειᾶς τοῦ βράχου. Ἐν τῷ κλωδῷ
ἐκεῖνῳ εὐρίσκονται ἔνιοι τῶν μεγαλοπρεπεστέρων μαργαριτῶν, ἐξ ὧν
ὑπάρχουσιν, ἀνθίγοντες εἰς τὴν ἀρχιδούκισσαν Σάβινερ. Οἱ πολύτιμοι οὗ-
τοι λίθοι, μὴ χρησιμοποιοῦντες ἐπὶ μακρόν, ἀπέβλεπον τὸν χρωματισμὸν
αὐτῶν καὶ «ἐνόησαν», οἱ δὲ πραγματογνώμονες δυσωφῶνως ἀπεράνθη-
σαν ὅτι τὸ μόνον μέσον ἀποκαταστάσεως τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν στιλπνό-
τητος ἦτο ἡ ἐπὶ μακρόν καταβύθισις αὐτῶν ἐν τοῖς ὕδασι τῆς θαλάσσης.
Ἐπὶ τινὰ ἤδη ἔτη αὐτοὶ παραμένοντες ἤρξαντο ν' ἀνακτώσιν τὴν προ-
τέραν στιλπνότητά.

Ἡ ἐν Σιμπλὸν δόραξι. — Αἱ ἐργασίαι τῆς διατρίσεως τῆς ἐν
Σιμπλὸν σφάραγος ἤρξαντο ἤδη. Ἡ σφάραξ αὕτη, ἥτις χωρεῖ ἀπὸ τοῦ
Βρίγκ πρὸς Β μέχρι τῆς Ἰτέλλας πρὸς Ν ἔσται ἡ μακροτάτη πάσης
ἄλλης ὑπαρχούσης. Τὸ μήκος αὐτῆς ἔσται 20 χιλιόμετρων. Ὀκτώ καὶ
ἥμισυ ἔτη ἀπαιτηθήσονται διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν αὐτῆς.

Ὁ ἡλεκτροισμὸς ἐν Ἰαπωνίᾳ. — Ὅποιαν ἀνάπτυξιν ἔλαβεν ὁ
ἡλεκτροισμὸς ἐν Ἰαπωνίᾳ κατὰ διαφόρους αὐτοῦ ἐφαρμογὰς, τοῦτο
πληροφορούμεθα ἐκ τῶν δηλώσεων τοῦ ἐν Τοκίῳ τῆς Ἰαπωνίας κ. Κα-
τόγκη.

Κατ' αὐτὰς ἐν Ἰαπωνίᾳ εὐρίσκονται ἤδη 1014 τηλεγραφικὰ γρα-
φεῖα, ἐν Τοκίῳ δὲ μόνον ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδρομητῶν τηλεφωνικῶν γρα-

φεῖων ὑπερβαίνει τοὺς 1000. Ἐσχάτως ἐδοκιμάσθη μετὰ πολλῆς τῆς
ἐπιτυχίας τηλεφωνικὴ γραμμὴ μήκους 560 χιλιόμετρων περίπου ἀπὸ
Τοκίου εἰς Ὀσάκαν. Τέλος ἡ ἐκ Τοκίῳ ἡλεκτρικὴ ἐταιρεία ἀριθμεῖ οὐχὶ
ὀλιγώτερα τῶν 1213 μελῶν.

Τὰ θαυμάσια τῆς κλωρίδος. — Ἐν τισὶ τῶν λειμῶνων τῆς Ἀ-
μερικῆς εὐρίσκεται τὸ οὕτω καλούμενον μαγνητικὸν φυτὸν, ὅπερ ἀντικα-
θίστησι τὴν πυξίδα καὶ μεγάλην κέκτηται ἀξίαν διὰ τοὺς ὁδοιπόρους. Τὰ
μακρὰ ἐν τῇ βύσει τοῦ καυλοῦ αὐτοῦ φύλλα λαμβάνουσι κάθετον θέσιν
καὶ δεικνύουσι τὸν βορρᾶν καὶ τὸν νότον. Ὀδοιπόροι κατὰ ζοφεράς νύ-
κτας δύνανται νὰ ψαύσιν μόνον τὰ χεῖλη ἢ τὰς ἄκρας τῶν φύλλων τού-
των καὶ οὕτω νὰ καθορίσωσι τὰ σημεῖα τῆς πυξίδος, διευθύνοντες ἀνα-
λόγως τὴν πορείαν αὐτῶν.

Συνταγὴ τοῦ Ὀιδίου πρὸς ἐξάλειψιν τῶν ρυτίδων. —
Λάβε ἴσα μέρη ἀλείρου ἐκ κυάμου καὶ κριθῆς καὶ ἀνάμειξον ταῦτα μετὰ
ὡμοῦ ὡσῶ. Ὅταν ἡ μάζα καθ' ὁλοκληρίαν σκληρυνθῇ καὶ ξηρανθῇ, με-
τάτρεψον αὐτὴν εἰς λεπτὴν κόκκιν καὶ κατασκευάσον ἀλοιφὴν δι' ἀναλελυ-
μένου λίπους καὶ μέλιτος. Πυκνὸν στρώμα ταύτης ἐπὶ τοῦ προσώπου
τιθέμενον κατὰ πάσαν νύκτα ἐθεωρεῖτο ὡς ἐξομαλίζον πᾶσαν ρίχνωσιν
καὶ καθιστῶν τὸ δέρμα ἀπαλὸν ὡς τὸ τοῦ βρέφους.

Γάμος ἐν πένθει. — Ἐξερευνητῆς τῆς Ἀφρικῆς, διερευνῶν εἰσέτι
τὴν μαύρην ἡπειρον, ἐπληροφορήθη τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.
Μετὰ τινὰ χρόνον ἀφίκετο εἰς Παρίσιους, ἐν συνόδῳ μαύρης συζύ-
γου. «Τί δὲ ἐν τῷ κόσμῳ σὲ ἔπεισεν», ἠρώτησεν αὐτὸν εἰλικρινὴς
φίλος, «νὰ συζευχῇς μαύρην»; Ὁ ἐξερευνητῆς ἀπήντησεν: «Ἦγον
πένθος».

Ἡ βιβλιοθήκη τοῦ διαδόλου. — Ἀρχαῖος κατάλογος ἐν τινὶ
βιβλιοθήκῃ τῆς Νέας Ὑόρκης «τῶν πολυτιμωτέρων συγγραμμάτων,
ὅσα ἀνάγονται εἰς τὸν Διάβολον, τὴν ἀρχὴν, τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν ἐπιρ-
ροὴν αὐτοῦ», περιλαμβάνει τοὺς τίτλους ὑπερπεντακοσίων τόμων, χωρὶς
νὰ θεωρεῖται καὶ πλήρης. Ἐν τῇ ἀρχῇ αὐτοῦ φέρεται ὡς ἐμβλημα τὴν
φράσιν: «Μωροὶ περιφρονοῦσι — Φιλόσοφοι διερευνῶσι» ὡς καὶ τετρά-
στιχον ἐπίγραμμα, οὕτινος τὸ περιεχόμενον εἶναι τὸ ἐξῆς:

«Δυστὸν ὡς κακὸς νὰ ἐξυβρίζηται ὁ διάβολος, νὰ συκοφαντῇται
καὶ ἀναίτιως νὰ κατακρίνηται, ὅτε οἱ ἄνθρωποι, μὴ ἐπιθυμοῦντες ἑαυ-
τοὺς μόνον νὰ αἰτιῶνται, ἐπιβαρύνουσιν αὐτὸν διὰ τῶν πλημμελημάτων,
ἅτινα αὐτοὶ οἱ ἴδιοι διεπράξαντο».

Σειρὰ προεισαγωγικῶν παραστάσεων ἐξεκονεῖται τὸν Δαίμονα, ὃν
τρόπον διαφόρως περιγράφει ὑπὸ ποικίλων φυλῶν.

Ὁ Αἰγύπτιος δαίμων ἦτο κατὰ τὴν σχετικὴν παράστασιν ὃν τι με-
ταξὺ κυνὸς καὶ χοίρου, περιπατοῦν ὀρθὸν ἐπὶ τῶν ὀπισθίων κνημῶν τῇ
βοηθείᾳ ράβδου.

Ὁ Ἀσσυριανὸς ἔχει σῶμα λέοντος μετὰ πτερῶν, λεπιδώδη πράχ-
λον καὶ κεφαλὴν δράκοντος κερασφόρου.

Ὁ Σιγκαλικὸς Σατανᾶς εἶναι δικέφαλος μετὰ μεγάλων ὀδόντων καὶ
τεσσάρων βραχιόνων, κάθεται ἐπὶ πώλῳ καὶ ἔχει δηλητηριώδεις ὀφεις
ἀναρριγώμενους ἐπ' αὐτοῦ.

Ὁ γαλλικὸς εἶναι ὁ πρῶτος τῶν ἀρχαίων διαδόλων, ὅστις ἐπιδεί-
κνυσι τὰ τόσον γνωστὰ εἰς ἡμᾶς ἡδὴ συνδεδασμένα χαρακτηριστικά.
Ἐχει κέρατα, ὠτα ὄνου, οὐρὰν αἰγὸς καὶ ὄνουχας ἀλέκτορος· τὸ σῶμα
ὅμως αὐτοῦ καὶ ἡ κεφαλὴ εἶναι ἀνθρώπινα, μετὰ πτερῶν νυκτερίδος
προεχόντων ἐκ τῶν ὤμων. Ὁ ἐχθρὸς οὗτος τοῦ ἀνθρώπου, παρίσταται
ἐν τῇ σχετικῇ εἰκόνι γρυλλίζων διὰ τοῦ μοχθηροτέρου καὶ διαβολικω-
τέρου τρόπου, διασκορπίζεις δ' ἅμα χρυσίον πρὸς δολάσιν τῶν θυμάτων
καὶ προσέλκυσιν αὐτῶν ἐντὸς τῶν γαμψῶν αὐτοῦ ὀνύχων.

Ἄλλ' ὁ Βεελζεβούλ παρестάθη ὑπὸ ἄλλην πολλῇ εὐγενεστέρῃ
μορφῇ. Τούτου σώζεται παράστασις ἐκ τῶν εἰκόνων τοῦ Φαύστου
τοῦ Γκαίτε, ἐν ἣ φέρεται ὡς εὐγενὴς gentleman, μετὰ κομψῆς περι-
βολῆς καὶ λεπτότητος περὶ τοὺς τρόπους. Φαίνεται ὅτι ἡ ἀνθρωπότης,
προχωροῦσα εἰς τὸν πολιτισμὸν, ἐβελτίωσε καὶ τὴν θέσιν τοῦ μεγάλου
αὐτοῦ ἐχθροῦ ὡς ἐβελτίωσε ἡ τοῦλάχιστον διεφθάρμενος τὰς κακίας, δι' ὧν
πληρῶναι αὐτῷ φέρον.

Ἄλλως κατὰ τὸ ἦ' αἰῶνα ὁ ἀγγλικὸς Διάβολος ἦν τρομερὸν θηρίον
μετὰ παραμεμερωμένου σώματος ἀνθρώπου, κερασφόρου κεφαλῆς ταύ-